

I. Анна Риттеръ.

Завистливъ мѣсецъ.

Цалувай ме, за твоята цалувка
Азъ жаждамъ, милий мой,
Че мѣсеца надъ назъ се мръщи ---
Та некъ се мръщи той!

Да би ималъ и той другарка,
Не би тѣй въ самота
Вървялъ и блѣденъ и тъжовенъ
Самси прѣзъ вѣчността.

Лѣтна ноцъ.

Пакъ тия знойни лѣтни ноци
Развреждатъ лютитѣ ми рани;
Безмълвно дървеса тъмнѣятъ,
Като гиганти обковани.

Вечерника съ измама грабналъ
На нѣжнитѣ цвѣта душата,
Отнася я на упоени
Ржцѣ нагорѣ въ небесата.

Звѣздитѣ тамъ мъждѣятъ, сякашъ
Сълзи имъ погледи смѣглили;
Потокътъ стене, въ пѣтъ неволень
Изчерпалъ и послѣдни сили.

И въ тишината бездиханна
Незнаенъ гласъ звучи унесенъ, —
На скърбъ и радостъ рожба, нѣкъй
Пѣй сладката любовна пѣсень.